

Tři jezdci

Tři jezdci pádí z Kostnice,
jak by je štvaly vzteklice,
a jejich spěch a jejich vztek sprovází teskně Rýnu jek.

Zpět do Čech mužové ti jdou, zpět s pomsty věštbou strašlivou. Hlas jejich jako bouře lká —
jen noc mu slouchá divoká —
teď bázlivě — teď bujně zas odnáší vítr dál ten hlas.

„O Jene, hvězdo zářivá,
proč měla zhasnout sláva Tvá?“

„Tak pochována sláva tvá
a ty chceš mlčet, vlasti má?“

„Ač mám jen hrstku popele,
v ní nesu nástroj mstitele.
Z ní šlehne plamen divoký
a k boji vyštve otroky.“ —

Tak třetí z nich se hrdě smál
a s bleskem v závod pádil dál
a řeky pláč a větrů kvil
se jeho hlasem probudil.
Jen jejich píseň divoká
teď hlídá tam hrob proroka.

On sám však v nový dal se let
a s jezdci spěchá do Čech zpět!